

စိုးမိုးစာပေ

ရဲခင်းရဲခင်း

ရှင်ဖြတ်နိုး

မင်းအုပ္ပိအတိုင်း

အခန်း(၁)

‘ကလင်...ကလင်’

‘ကလင်’

‘ကလင်...ကလင်’

‘ဘေးကိုနော်...ဘေးကို တိုက်မိရင် မလျော်ဘူး’

‘ဟား...ဟား’

‘ဖယ်ကြနော်...လမ်းဖယ်ကြ’

စက်ဘီးဘဲလ်သံလေးတွေက ဆူညံနေသလို အော်သံလေးတွေ၊ ရယ်သံလေးတွေကလည်း စီစီညံ့လို့ နေသည် ။ လူများ ရှုပ်ထွေးနေသော ဈေးလမ်းလေးကို ဖြတ်ကာ နင်းနေရသည် မို့ မနည်းကြီး သတိထားပြီး နင်းနေရ၏။

ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်းမလေးသုံးယောက်။

စက်ဘီးလေးတွေ ကိုယ်စီစီးလို့ ရပ်ကွက်လေးထဲ ရောက်အောင် အပြိုင်အဆိုင်နင်း လာကြသည် ။ မျက်နှာလေးတွေမှာ လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလို့ကဲဖြာသော အပြုံးလေးတွေကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြ၏။

‘ကလင်... ကလင်’

‘ကလင်’

‘ဘေးကိုနော်... ဘေးကို’

‘အို... ဟဲ့... ပလုတ်တုတ်’

ဝိုခနဲ...

ဖြတ်နင်းသွားတဲ့ စက်ဘီးလေးတွေကြောင့် လမ်းသွားလမ်းလာများ
ကပျာကသီ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းကာ ရှောင်ကြ၏။

‘မှူးရေ... ဖြေးဖြေးနင်းလေဟာ တိုက်မိကုန်တော့မယ်’

‘သိပါတယ်’

ရှေ့ဆုံးကနေ အင်္ကျီအဝါ အနက်ရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် ကောင်မလေး
ဆီ အနောက်ကနေအမီလိုက်နင်းရင်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က
လှမ်းသတိပေး၏။ မှူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ဒါကိုသိပါတယ်ဆို
ပြီး အလေးအနက်မထားဟန်နှင့် နင်းမြဲ ဆက်နင်းနေပါသည်။ ။

‘မှူး... ခဏစောင့်ဦးလေဟာ’

‘နင်တို့ ကလည်း နှေးကွေးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ မြန်မြန်နင်း
ကြပါဟဲ့’

မှူးတစ်ယောက် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြန်အော်လိုက်မိသည်။ ။ မျက်နှာ
လေးကတော့ အရှေ့တည့်တည့်ဆီကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်လေးကြည့်ပြီး
စက်ဘီးလေးကို ကျွမ်းကျင်စွာ နင်းနေမိတော့သည်။ ။

ပျော်နေသည်။ ။

မှူး အရမ်းကို ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ။

မှူးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ကူးဆက်ခံစားပေးကြမည့်သူများ ဆီ ဖြန့်ဝေဖို့

သူမအစွမ်းကုန် စက်ဘီးလေးကို နင်းနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘မှူး’

‘အိမ်က ထွက်ပြေးမှာ ကျနေတာပဲဟာ’

‘မပြေးမှန်းတော့သိတယ်ဟေ့... ဒါပေမဲ့အဖေနဲ့ အမေက ငါ့ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြမှာ သူတို့ အရမ်းကို သိချင်နေကြပြီလေ’

‘အမလေး... အတူတူချင်းကိုများ’

‘လာစမ်းပါဟယ်... နင်တို့ ကလည်း စကားကြောက ရှည်နေလိုက်ကြတာ၊ မြန်မြန်နင်းကြ’

မှူး စိတ်မရှည်ပါ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လဲ့ကိုရော သက်ကိုပါ အော်ခေါ်နေမိသည်။ ။

‘ကိုသူ’

‘ဘာလဲဟ’

‘နင်တို့ ကလည်း ... ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး’

‘ဟေ့... ဟေ့ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးနော်၊ လာဆွဲမထည့်နဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ’

စည်သူတစ်ယောက် စက်ဘီးလေးကို ခပ်မှန်မှန်လေးနင်းရင်း မှူးအနောက်ကို မမီဘဲကျန်ခဲ့သော လဲ့လဲ့နှင့်သက်သက်တို့ ကို မျက်လုံးလေးပြူး၊ ခေါင်းကလေးခါယမ်းကာ ကပျာကယာလေး ငြင်းဆန်လိုက်သည်

။

‘မဟုတ်ပါဘူး... နင့်ကို အားမရလို့ ပါ၊ မှူးကို ကျော်အောင်တောင် မနင်းနိုင်ဘူး၊ နင်သိပ်ညံ့တာပဲ၊ ကိုသူ’

လဲ့လဲ့ရဲ့ စကားကြောင့် စည်သူ့မျက်နှာလေးက ပြုံးသွားသည်။ ။

‘အေးလေဟာ... ကိုသူ မှူးက အတူတူပြန်တာတောင် အကဲပိုချင်နေသေးတယ်၊ သွားဟာ... သူ့စက်ဘီးကို ရအောင် ကျော်တက်ပြလိုက်’

သက်သက်ကလည်း ရှေ့ကစက်ဘီးလေးကို လှမ်းကြည့်ကာ မြှောက်ပေးမိသည်။ ။ စည်သူရဲ့ အိပ်ပဲ့ စက်ဘီးနင်းနေတာကြီးကို ကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေရ၏။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဟာ...နေပါစေ’

‘ဘာလဲ...ကိုသူက ကြောက်လို့ လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ...နင်တို့ ကလည်း မှူးအကြောင်းလည်း မသိကြတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အပိုတွေ ပြောနေကြသေးတယ်၊ သူက ဘယ်သူ့အကျောမှ ခံတတ်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ တဖွတ်ထိုး တဖောက်ကန်း သိပ်လုပ်တတ်တာ၊ အရွဲ့တိုက်တဲ့ နေရာမှာ လည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်စမ်းပါ၊ လဲ့နဲ့ သက်ရာ’

စည်သူ...

အားလုံး စိတ်ပြေအောင် ချောမိသည်။ ။

မှူးဟေသာခန့်ရဲ့ အကြောင်းကို တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေပြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာသော ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက် စည်သူက အသိဆုံးပဲလေ။

ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးတတ်တဲ့ မှူးဟေသာခန့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အခုအချိန်မှာ သူ့မစက်ဘီးလေးကို သွားကျော်တက်မိပါက အသေအလဲ ပြိုင်ပြီး ပြန်ကျော်တက်နိုင်အောင် လုပ်တော့မှာ ပဲ။

မှူးက ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူး ။

အန္တရာယ်တွေဘာတွေ သူမ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ချေ။

အရေးကြီးတာ သူမလေးဘက်က အနိုင်ရဖို့ ပဲ။

ဒါကြောင့်...

သူမလေး အနောက်ကို အမီမလိုက်တော့ဘဲ ခပ်အေးအေးသာ စက်
ဘီးလေးကို နင်းနေမိသည် ။

မှူးဟေသာခန့်မှာ တော့...

အိမ်လေးဆီကို အလျင်အမြန် ရောက်ရှိရေးကိုပဲ ဦးတည်နေမိ၏။

‘ဟဲ့...မိမှူး ဘယ်နှယ့်လဲဟေ့’

‘အောင်တယ်...ကြီးတင်’

‘ဟေ...အေး...အေး ဝမ်းသာပါတယ်တော်’

ရပ်ကွက်လေးထဲကို ရောက်ပြီး လမ်းကွေ့လေးကို အချိုး ထိပ်ဆုံးအိ
မ်မှ ကြီးတင်က လှမ်းအမေးကို စက်ဘီးလေး ဘရိတ်ဖမ်းကာ အသံစာ
စာလေးနှင့် သူမဖြေလိုက်သည် ။

‘မှူးလေး...ဘယ်လိုလဲဟေ့’

‘အောင်တယ်...အကြီးမြင့်’

‘ဟေ...အေး...အေး’

မှူးဟေသာခန့် ပျော်နေသည် ။

ဖူးနေတဲ့ မျက်နှာလေးမှာ အပြုံးရိပ်တွေက ပြည့်လို့ ။

သူမ...

အိမ်လေးဆီသို့ အမြန်ပြန်ခဲ့မိသည် ။ စက်ဘီးလေးကို ဆက်နင်းခဲ့၏
။ အိမ်လေးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ခြံဝိုင်းလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုကို
ဖြတ်နင်းခဲ့ပြီးနောက်မှာ တော့ သူမရဲ့ အိမ်လေးရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကျီခနဲ...

ဘရိတ်လေးကို အသံမြည်အောင်အုပ်ကာ ခြံပေါက်ဝရှေ့ တည့်တည့်
တွင် စက်ဘီးလေးကို ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည် ။ တိတ်ဆိတ်နေသော သူမ
တို့ အိမ်ခြံဝိုင်းလေးထဲ စက်ဘီးလေးတွန်းကာ ဝင်ပြီး ခြံထဲတွင် ဒေါက်
ကလေးထောက်ကာ ရပ်ထားလိုက်၏။

‘အဖေ’

‘အဖေရေ’

‘အမေရေ’

မှူးဟေသာခန့်ရဲ့ ခေါ်သံလေးက ခြံလေးထဲတွင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်နေခဲ့သည် ။ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းကလေးတွေက ရေနံချေး
သုတ်ထားသော သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်း
လျှောက်သွားမိ၏။

‘အမေ’

‘...’

‘အမေရေ’

ဟင်...။

ပြန်ထူးသံလည်း မကြားရပါလား။

အိမ်မှာ ရော ရှိကြရဲ့ လား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဒီလောက်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေဖို့ မှ မကောင်းတာ။တစ်ကယ်ဆို မျိုးတစ်ယောက် စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ မနက်အစောကြီး ကတည်းကထွက်သွားတာ သိကြတာပဲဟာ။ စာမေးပွဲ အောင်မအောင် သတင်းလေးကို အသည်းအသန် စောင့်နေကြမှာ အသေအချာပဲလေ။

ဒီနေ့...။

မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဆယ်တန်းအောင်းစာရင်း ထွက်သည့်နေ့မို့ အံ့ အံ့ကြွကြွ ဖြစ်နေကြတာမဟုတ်လား။ အဲ့ဒီအထဲမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်လေ။ သူမ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း သွားကြည့်တာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မေမေကြောင့် သူငယ်ချင်း တွေနှင့်ပင် လျှောက်လည်ပတ်မနေတော့ဘဲ အိမ်သို့သာ အရောက်ပြန်ခဲ့ ခြင်းပဲဖြစ်သည် ။

‘အမေ’

မျိုးရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးသွားရ၏။

ဒီလောက်ဆို သူမ သဘောပေါက်လိုက်ပြီလေ။ မေမေရော ဖေဖေပါ သူမရဲ့ စက်ဘီးဘဲလ်သံလေးကို ကြားကတည်းက အောင်ပြီဆိုတာသိလို့ တမင်အသံမပေးဘဲ မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေကြတာပဲဖြစ်မည်။

အိမ်လေးပေါ် တက်လိုက်သည် ။

ဟင်...။

မျိုးဟေသာခန့် အံ့ဩသွားရ၏။

မျက်လုံးလေးတွေပြူးဝိုင်းကာ နှုတ်ခမ်းဖူးအိအိလေးက ဖျတ်ခနဲ

ပွင့်ဟသွားရပြီး ဧည့်ခန်းလေးထဲက ကြိမ်ဆက်တီခုံလေးတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေသောဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ ကိုကြီးတို့ လင်မယားပါ တွေ့လိုက်ရတာမို့ မှူး အံ့ဩသွားရသည်။ ။

ဒီလောက်လူတွေအများကြီး ထိုင်နေကြတဲ့ ဟာကို သူမခြံလေးထဲက နေ အာပေါက်မတတ် ခေါ်နေတာ လုံးဝမကြားဘူးဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။

မျက်နှာတွေကလည်း မကောင်းချေ။

‘အမေ’

မှူး အမေထိုင်နေသော နှစ်ယောက်တွဲ ထိုင်ခုံလေးဆီ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားမိသည်။ ။ သူမခေါ်သံကြောင့် အမေက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

‘သမီးဒီလောက်ခေါ်နေတဲ့ ဟာကို အသံလေးတောင် မပြန်ဘူး’

နုတ်ခမ်းစူစူနှင့် အမေ့နံ့ဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း မကျေမနပ်ပြောမိ၏။

‘ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ...ဟင်း...ဟင်း မှူးကို တမင်နောက်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ မှူး လာကြွားပြီဆိုတာသိလို့ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မျက်နှာကြီးတွေ မှုန်ကုတ်ထားတာမဟုတ်လား၊ ဟင်း..ဟင်း မရဘူးနော်၊ မရဘူး၊ ဒီနေ့စာမေးပွဲအောင်တာ ရိုးရိုးအောင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာတောင်ပါတာ၊ မှူးကို ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ကောင်းကောင်း ချီးမြှင့်ဖို့ သာပြင်ထားတော့’

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုအပြည့်နှင့် ချစ်စရာကောင်လွန်းသော မှူးဟေ သာခန့်လေးကိုကြည့်ပြီး အားလုံးက သနားဂရုဏာသက်စွာ မျက်နှာ

လေးတွေ ညှိုးလျသွားပြန်သည်။ ။

‘ကိုကြီးနော်...ညီမလေးကို အဲ့ဒီလိုမျက်နှာသေကြီးနဲ့ လာကြည့်မနေနဲ့ ၊ ကိုကြီးတို့ လင်မယားလည်း သတ်သတ်ချိုးမြှင့်ရမယ်သိလား’

သူမ...။

အားလုံးဆီက မုန့်ဖိုးပါ တောင်းဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။ ။

မနေ့ညက...

စည်သူတို့ အဖေက ကတိပေးထားပြီးသားလေ။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်လို့ အားလုံးအောင်တယ်ဆိုရင် သူ့အလုပ်ရှင်ရဲ့ ကားကိုငှားပြီး သန်လျင်ဘက်ကို ပျော်ပွဲစားအနေနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်တဲ့။ ။

မှူး...

တိုင်းရင်းသားကျေးရွာကို သွားချင်သည်။ ။ ရေလည်ဘုရားကို ဖူးချင်သည် မို့ အခွင့်ကောင်းလေးရှိတုန်း အတင်းအကြပ် တောင်းဆိုပြီး လိုက်ဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ ။ နောက်ပြီး လဲ့လဲ့ရော သက်သက်ပါ လိုက်ကြမှာဆိုတော့ အရမ်းကိုပျော်စရာ ကောင်းမှာ အသေအချာပဲလေ။ စည်သူတို့ မိသားစုနဲ့ ဆိုတော့ အမေတို့ လည်း စိတ်ချမှာ ပါ။

အဲ့ဒါကြောင့် မုန့်ဖိုးများများ လိုမ့်တောင်းဖို့ စကားစနေရသည်။ ။

‘မှူး’

‘ရှင်’

‘စာမေးပွဲအောင်တယ်နော်’

‘အောင်တာပေါ့...အဖေရဲ့ ၊ သင်္ချာနဲ့ ဓာတုမှာ ဂုဏ်ထူးတောင်ရတယ်သိလား၊ ဟင်း...ဟင်း’

‘ကောင်းတယ်...မှူး၊ သိပ်ကောင်းတယ်’

‘ရှင်’

အဖေ့လေသံက ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သံမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုအတွက်
ဂုဏ်ယူလိုက်သံကြီးလို တည်ငြိမ်ကာ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်
။

ဘယ်လိုကြီးလဲ...။

အိမ်သားတွေအားလုံး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။

ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်မြင်အောင်ဖြေဆိုတဲ့ သမီးတစ်
ယောက်ကို ဒီလောက်ကြိုဆိုမှုလေးတွေနဲ့ ပဲ ကြိုဆိုသင့်သလား။ ပျော်
ရွှင်ကြည်နူးစရာ အကောင်းဆုံးအချိန်လေးမှာ ဒီလောက်ထိတောင်
သွေးအေးတိတ်ဆိတ်နေတာ ဘာအကြောင်းများ ပါလိမ့်။

အမေ့ဆီ လှမ်းကြည့်တော့ မျက်နှာလေးညှိုးနွမ်းလို့ ။

ဒါ...

ဘာအဓိပ္ပါယ်တွေလဲ။

‘မှူး’

‘ရှင်’

‘ရော့’

‘ရှင်’

‘ယူကြည့်လေ’

‘ဟို...ဟို’

‘အရင်ဆုံးကြည့်လိုက်ပါ မှူး၊ ဒါ သမီးနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့ ’

ဘုရားရေ...။

သူမရှေ့ရှိ စားပွဲခုံလေးပေါ် ချပေးလာသော ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံကို လှမ်းယူလိုက်ရမှာ ဘာကြောင့် တွန့်ဆုတ်နေမိရပါလိမ့်။ အဖေ့ရဲ့ အမိန့် ပေးမှုကြောင့် စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားကာ လှမ်းယူကြည့်ဖို့ ဝန် လေးနေခြင်းလည်း ပါလိမ့်မည်။

‘ကြည့် လိုက်လေ မှူး’

အမေက သတိလှမ်းပေးတာကြောင့် နားမလည်နိုင်သလို အမေ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းနေအောင် စေ့ကြိတ်ကာ ဓာတ်ပုံလေးကို တုန်ယင်သော လက်ကလေးများ နှင့် လှမ်းယူလိုက်မိသည် ။

ပြီးနောက်...

အဖေပြသော ဓာတ်ပုံလေးကို မရဲတရဲလေး ကြည့်မိ၏။

ဟင်...။

ကောင်လေးတစ်ယောက်ပုံပါလား။

သူမနဲ့ မတိမ်းမယိမ်း အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးပါပဲ။ ဓာတ်ပုံလေးထဲမှာ ကြံရည်ရောင် ရုပ်လက်ရှည်လေးကို စတိုင်ပဲန့်(လ်) အနက်ရောင်လေးနဲ့ တွဲဖက်ပြီး သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ချောမွေ့လွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကြည်လင်လတ်ဆတ်စွာ ပြုံးနေသည် ။ ဆံပင်တို နက်နက်လေးတွေနှင့် ဖြူနုရှင်းသန့်သော အသားအရေတို့ ကြောင့် သာမန်ထက်ပိုသော အသိုင်းအဝိုင်းက လူတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ သူမ သတိထားမိ၏။

သူ...။

ဘယ်သူလဲ။

အမေတို့ နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သတ်နေလဲ။ သူမကို ဘာကြောင့် ဒီဓာတ်ပုံ
ကို ပေးကြည့်ရတာလဲ။ နုသစ်သော မျက်နှာချောချောလေးပေါ်က ထူ
နက်နက် မျက်ခုံးတန်းလေးအောက်က ညှိုငင်အားပြင်းလွန်းသော စူး
လက်လက်မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကို သူမ စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေမိသ
ည် ။

‘မှူး’

‘ရှင်’

‘သေချာကြည့်ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်...ဒါနဲ့ ...သူက’

‘နေဦး ...မှူး အဖေစကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်’

သူမ။

အသံလေး တိခနဲတိတ်ဆိတ်သွားရ၏။

မျက်ဝန်းအကြည့်လေးက အဖေမျက်နှာလေးဆီ စိတ်လောကြီးစွာ
ပင် ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားသည် ။ လေးနက်တည်ကြည်လွန်းသော အ
ဖေရဲ့ အကြည့်လေးအောက်တွင် မှူး ခေါင်းလေး ငုံ့ကျသွားရ၏။

‘အဖေစကားကို သေသေချာချာနားထောင်နော် မှူး’

‘ဟုတ်’

‘သူ့နာမည်က လင်းသဏ်ညီ တဲ့ ’

လင်းသဏ်ဉ်။

သူမ...စိတ်ထဲကနေ သံယောင်လိုက်ကာ ငြီးသွားမိသည် ။

‘သူ့ကို တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် သမီး မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ရ လိမ့်မယ်၊ ဒါသမီးရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းပဲ’

‘ရှင်’

မှူးဟေသာခန့်...

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည် ။

ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်ဝိုင်းတစ်ခုလို ချာလည် လည် သွားရ၏။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး လွင့်ခနဲ မြောက်တက်ကာ မဟာချောက် ကမ်းပါးကြီးထဲ အတိုင်းအဆမဲ့ ထိုးချသွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည် ။

‘ဒါကြောင့်...ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ အရောလည်း မ ဝင်ရဘူး၊ ပတ်လည်း မပတ်သက်ရဘူး၊ ပညာကိုကြိုးစားသင်၊ ရည်းစား ထားဖို့ လည်း စိတ်မကူးနဲ့ ၊ လင်းသဏ်ဉ်တို့ ဖက်က တောင်းဆိုလာတဲ့ အချိန်မှာ သမီးလက်ထပ်ရမယ်။

အဲဒီနေ့ မရောက်မချင်း ဒီကြားထဲမှာ သူများ ဘာတစ်ချက်မှ ထောက်ပြစရာမရှိအောင် လေ့လာသင်ယူတာတွေ သင်ယူထား။ အသန့် ရှင်းဆုံး၊ အပြစ်ကင်းဆုံး၊ အဖြူစင်ဆုံး မိန်းကလေးအဖြစ် မှူးကို သူ့ဘဝ ထဲ ထည့်ပေးချင်တာကြောင့် မှူး အများကြီး ကြိုးစားပြင်ဆင်ထားပါ’

အဖေ့ရဲ့ စကားသံလေး အဆုံးသတ်သွားချေပြီ။ အသိပေးသင့်တာကို ပေးပြီးပြီဆိုသည့် သဘောနှင့် သက်ပြင်းမောလေး ချသွားတော့၏။

‘အဖေ...ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာလဲ၊ မှူး...မှူးက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ

လိုလုပ်ရမှာ လဲ၊ မှူးဘဝကို လင်းသဏ်ညီကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိစေရဘူးလို့ ဘာလို့ သတ်မှတ် ပေးလိုက်တာလဲအဖေ၊ အခုလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ အချိန်လေးမှာ မှူးရဲ့ စိတ်တွေ သွေးပျက် ချောက်ချားသွားအောင် ဒီလိုအသိပေးလိုက်တာ မှူးရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းတွေ ကို အသေသတ်လိုက်တာပဲ အဖေ’

‘အဖေ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး မှူး၊ အဖေ့ကိုနားလည်ပါ၊ ဘာပဲ ပြောပြော သမီးဘဝကောင်းစားရေးအတွက် အဖေစီစဉ်တာပါ’

‘အဖေ’

သူမ...

နာကျင်စွာ စူးခနဲအောပြီး တားဆီးပစ်လိုက်မိသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ အဖေရယ်။

သမီးရဲ့ အပျော်ရွှင်ဆုံး အချိန်လေးကိုမှ ရက်ရက်စက်စက် အဆိပ်ခတ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားရက်တယ်နော်။ အဖေ့ဘက်က စေတနာစကားဆိုပေမယ့် သမီးအတွက်တော့ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြှားတွေ အသင့်ခံလိုက်ရသလို ပါပဲ အဖေ။

ယုံတောင်မယုံကြည်နိုင်တော့ဘူး အဖေရယ်။

‘ဟင့်...ဟင့်...ဟင့်’

နေရာလေးမှာ တင် မှူး ငိုချပစ်လိုက်သည်။

မှူးရဲ့ မျက်ရည်အချို့ အောက်သို့ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေလွင့်သွား၏။ ရပ်တည်နိုင်သည့်အင်အား ကုန်ခမ်းကာ နေရာလေးကနေ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။ သူမပိုင်ဆိုင်သော အိပ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲ ပြေးဝင်ကာ အိပ်ယာ

လေးပေါ် မှောက်လျက် တအီးအီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုချလိုက်မိပါ
တော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

အဓိပ္ပါယ်မဲ့လိုက်တာ။

သူမရဲ့ အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်လေးမှာ ဒီလိုဆိုးဝါးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုမှ အဖေက ဘာကြောင့် သိခွင့်ပေးခဲ့တာလဲ။ ကြားခွင့်ရခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ မှူးရဲ့ နှလုံးသားနုကို အရည်ဖျော်မယ့် မီးစတွေဆိုတာ အဖေမသိခဲ့လို့ များ ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို ပြောထွက်ခဲ့တာများ လား။

မှူး...

ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရ။

အံ့ဩခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းရှက်ရွံ့ခြင်းတွေ စုပေါင်းငှားရချိန်မှာ တော့ အိပ်ရာလေးထက် မျက်ရည်တွေ ကုန်ခမ်းလောက်အောင် မှူး တစ်ယောက် ငိုချလိုက်မိပါတော့သည် ။

မှူး...

အားရပါးရ ငိုပြီးနောက်မှာ တော့ အိပ်ရာလေးထက်မှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ မျက်ရည်တွေကို ကုန်စင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ နေရာကနေထကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်တော့ အဖေက ကြိမ်ကုလားထိုင်လေးတွင် စောစောက ပုံစံအတိုင်း ထိုင်နေဆဲပင်။ သူမကိုမြင်တော့ အဖေရဲ့ မျက်ဝန်းညိုရီရီလေးက ပြန်တင်းမာသွားသည် ။

‘အဖေ’

‘ပြော’

သူမ...။

အားတွေတင်းထားလိုက်သည် ။

အခုအချိန်မှာ သူမလိုချင်တာ အခိုင်လုံဆုံး အကြောင်းပြချက်တစ်ခုပဲလေ။ ဒါကို သူမမေးခွင့်ရှိသလို အဖေနှုတ်ကလည်း အမှန်အတိုင်းဖြေဆိုဖို့ တော့ လိုအပ်ပါသည် ။

‘သူ့ကိုလက်ထပ်ပါလို့ အဖေပြောခဲ့တယ်နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ မှူး၊ စောစောက မကြားလိုက်လို့ လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး...အဖေ၊ မှူး ကြားပါတယ်’

‘ဒါဆို ဘာလို့ ထပ်မေးရတာလဲ မှူး’

‘ငြင်းချင်လို့ ပါ’

‘ဘာ’

‘သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး အဖေ’

‘ဟဲ့...သမီးငယ်’

အမေက သူမကို အလန့်တကြားတားဆီးသလို အဖေက မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီးတွေနှင့် လှမ်းကြည့်ပါသည် ။

‘အေးချမ်းပျော်ရွှင်ပြီး လွတ်လပ်တဲ့ ဘဝလေးကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ ဒီအခွင့်အရေးလေးကို တောင်းဆိုတာပါ။ သမီး အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားချင်ဘူးအဖေ’

‘မရဘူး...မှူး အခုချိန်မှာ မှူးဟာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပိုင်ပေမယ့် မှူး ရဲ့ ခန္ဓာကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတော့ဘူး၊ လင်းသဏ်ညီ တောင်းဆိုလာ တာနဲ့ သူ့ကိုပေးဆပ်ရမှာ ပဲ၊ ဒါ အဖေ့ရဲ့ အမိန့်ပဲ မှူး၊ အဖေသမီးဖြစ်တဲ့ မှူးက နာကိုနာခံရမယ်’

‘လက်မခံနိုင်ဘူး အဖေ’

‘ဘာ’

‘မိန်းမတစ်ယောက်ကို အထက်စီးကနေ ရယူဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဆန္ဒမပါဘဲ အမိန့်ပေးလက်ထပ်ခိုင်းတာ အဖေမတရားတာပဲ၊ ဒါ ရက်စက်လွန်းရာကျပါတယ် အဖေ’

‘ဘယ်သူက အထက်စီးနင်းယူလို့ လဲ မှူး’

‘ကန့်သတ်မှုတွေ၊ စည်းဘောင်တွေခတ်ပြီး ဇွတ်အတင်းရိုက်သွင်း ခိုင်းတာတွေဟာ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝဖြူစင်တဲ့ သူတွေရဲ့ ခိုင်းစေမှု လား အဖေ’

‘အဖေနားမလည်ဘူး မှူး’

‘သမီးရဲ့ အဆိုးအကောင်းကို လက်မခံချင်ပါဘဲ မှူးကို လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်တာတော့ သိပ်ငြိလွန်တာပေါ့ အဖေ’

‘အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ...မှူးရယ်၊ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမဆို ကိုယ် လက်ထပ်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြစ်ကင်းပြီး သန့်စင်စေချင်ကြ တာပဲလေ၊ ဒါအပြစ်တစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။’

ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကို သာယာအောင် ထိန်းသိမ်းမယ့် နွေးထွေးလို့ က်လဲ့စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝကို ဖန်တီးပေးမယ့် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာ အတ္တကြီးတာမှ မဟုတ်တာ။

ဖောက်ပြန်မှုကင်းအောင် ထိန်းသိမ်းတာဟာ မတရားလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး မှူး။ ဒါတွေကို သမီး တစ်နေ့သိလာပါလိမ့်မယ်’

‘ဘာပဲပြောပြော မှူး သူ့ကိုလက်မခံနိုင်ပါဘူး’

သူမ။

မျက်စေ့စုံမှတ်ကာ ငြင်းနေမိသည် ။

သူမ...ပေါ့ပါးလန်းဆန်းတဲ့ ဘဝလေးကို မစွန့်ခွာချင်သေးဘူး။ လွတ်လပ်ချင်သေးတယ်။ ပညာရေးကိုလည်း စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ သင်ယူချင်သေးတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အထက်စီးနင်း ရယူမှုအောက်မှာ ကျရှုံးပြီး ခေါင်းငုံ့မနေချင်ဘူး အဖေ။

ဟုတ်တယ်။

ငြင်းရမယ်။

လုံးဝလက်မခံဘူး။

သူ...။

ဘယ်လောက်ပဲ ပျံ့လန်နေအောင်ချောချော၊ ဘယ်လောက်ပဲ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေရှိရှိ မှူး ဂရုမစိုက်ဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ တစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖော်နိုင်လောက်အောင် စိုးမိုးအုပ်စီးနေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသိမ်ငယ်ခံဘဝထဲ မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ ခုန်မဆင်းဘူး။

ဒါ...။

မှူးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။

‘မှူး’

အဖေ့ခေါ်သံက မာဆတ်ဆတ်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်...လင်းသဏ်ဠီကို လက်ထပ်ရမှာ ပဲ၊ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ပြီး ပညာကို အေးအေးဆေးဆေး သင်ချင်တယ်ဆိုရင် အဖေ့ စကားကို လေးလေးစားစားလိုက်နာပါ၊ အဖေ ဒါပဲပြောချင်တယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ အဖေ’

‘မမေးနဲ့’

‘ပြောပါ...သမီးသိချင်တယ်၊ ဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ ရွေးချယ် ပိုင်ခွင့်မရှိ ရယူရမယ့် ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲအဖေ’

‘ မသိချင်နဲ့ လို့ ပြောနေတယ်လေ မှူး’

ဟိန်းခနဲအော်တက်သွားတဲ့ အဖေရဲ့ အသံ။

မှူး လန့်သွားရသည် ။

မှူး...

ကြောင်ငေးသွားရသည် ။

အဖေရဲ့ ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်မှုအပေါ် တအံ့တဩ မှ င်သက်သွားရ သည် ။ သူမရဲ့ ပညာရေးကိုပါ ထိခိုက်လောက်အောင် ခြိမ်းခြောက်ပြော ဆိုရတဲ့ အဖေရဲ့ မဖြစ်မနေ ဆွဲထုတ်လိုက်မှုသည် အစွန့်စားဆုံးပင် ဖြစ် ပါသည် ။

အမိန့်ကိုလိုက်နာနိုင်ဖို့ မဖြစ်မနေ အဖေကြိုးစားနေပြီလေ။ အဖေက ဒါဆိုဒါပဲ။ ဘယ်တုန်းကမျှ သားသမီးတွေအပေါ် စကားများများ မပြော ဆိုတတ်တဲ့ အဖေက အခုတော့ စကားတွေအများကြီး ပြောနေခဲ့သည် ။

အမေကတော့...

ဘယ်သူ့ကြားမှ ဝင်မပြောသော်လည်း အဖေဘက်ကပဲ ရပ်တည်ချင်
နေတာ သိသာလွန်း၏။ နေရာကနေ ချာခနဲနေအောင် သူမလှည့်ထွက်ခဲ့
မိသည် ။

တောက်...။

ဒါတွေအားလုံး သူ့ကြောင့်ပဲ။

လင်းသဏ်ညီဆိုတဲ့ အဆိုးဝါးဆုံးလူရဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေကြောင့်ပဲ။

ပျော်ရွှင်ရမယ့်အချိန်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေခဲ့ရသည် ။

မုန်းတယ်။

ရှင့်ကိုအရမ်းမုန်းတယ်။

အဆိုးရွားဆုံး ကံကြမ္မာတွေကို ပြောင်းလဲဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့ ရှင့်ကို သိပ်မု
န်းတယ် လင်းသဏ်ညီ။ မိသားစုကြားမှာ တသီးတခြား ဖြစ်သွားအောင်
ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ရှင့်ကို ကျမသေလောက်အောင် မုန်းတယ်သိလား
။

‘မှူးရေ’

‘...’

‘မှူး’

ဟင်...။

စည်သူ့ခေါ်သံလေးပဲ။

‘မှူး’

သူမပြန်မထူးမိ။

အခန်းလေးထဲတွင် ပုန်းအောင်းကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ရှိက်ငိုနေမိသည်။ ။

‘ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အပြင်တောင်ထွက်မလာတော့ပါလား၊ ဂုဏ်ထူးတွေပါလို့ အပျော်လွန်ပြီး ပျော့သွားပြီထင်တယ်’

အိမ်လေးပေါ်အတက် ပါးစပ်ကနေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသော စကားများကို အခန်းလေးထဲကနေ မှူးဟေသာခန့် အတိုင်းသားကြားနေရပါသည်။ ။

‘ဟင်...အန်တီမာ’

စည်သူ အံ့သြသွားရ၏။

သူထင်ထားတာက...။

သူ့အသံကြားသားနဲ့ မှူးဟေသာခန့်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ကနေ ခါးလေးနှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ဆီးကြိုရန်တွေ့မယ် ထင်ထားတာလေ။ အခုတော့ မှူးဟေသာခန့်ရဲ့ မိခင် ဒေါ်မာမာဆွေနှင့် မှူးရဲ့ အကိုကြီးလင်မယားတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စကားတွေပြောနေတာကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ စည်သူ အားနာသွားရသည်။ ။

‘ဪ... စည်သူ လာလေကွယ်၊ သားရောစာမေးပွဲအောင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမာ၊ မှူးနဲ့ အတူတူပဲလေ၊ ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုပါတယ်’

‘ ဟုတ်လား...အေး...အေး အခုလိုသတင်းကောင်းကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ကွယ်’

ဟင်...။

စည်သူ...။

အံ့ဩသွားရ၏။

အန်တီမာမာဆွေ... အခုမှ ပဲသိတာလား။

တကယ်ဆို မှူးနဲ့ အတူ စာမေးပွဲ ဘယ်သူတွေအောင်သလဲဆိုတာ ဒီ ထက်စောပြီး သိထားသင့်တာလေ။ မှူးရော... သူမ ဘာအကြောင်းမှ အ ပိုအလိုမပြောဘူးလား။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ...မှူးလောက် သာလိကာလို တရ စပ်ရွတ်နေသူက နှုတ်ဆိတ်နေတယ် ဆိုတာလေ။

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေချေပြီ။

ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲ မသိပေမယ့် မျက်စိမျက်နှာလေးတွေပျက်နေ သော အန်တီမာမာဆွေကိုရော ကိုကြီးတို့ လင်မယားကိုပါ သူသတိထား ပြီး ကြည့်မိသည် ။

‘မှူးရော...အန်တီမာ’

မှူးဟောသာခန့်...။

စည်သူမေးသံကြောင့် အခန်းလေးထဲကနေ ထွက်မည်အပြု...

‘မှူးအိပ်နေတယ် စည်သူ’

‘ဗျာ’

‘ သမီးငယ်... ခေါင်းကိုက်လို့ ဆိုပြီး ဆေးသောက်အိပ်နေတယ်စည် သူ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဟင်’

‘ဟို...ဟိုလေ ဒီနေ့ အဖေက သူမောင်းနေတဲ့ ကားနဲ့ သားတို့ ကို သန် လျင်ဘက်လိုက်ပို့ပေးမလိုတဲ့ ၊ လဲ့လဲ့ရော သက်သက်ပါ လိုက်ကြမှာ အန်တီမာ၊ အဲ့ဒါ မှူးကို လာခေါ်တာ၊ သားတို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး

ကို စာမေးပွဲအောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လိုက်ပို့ပေးမှာ အန်တီမာ’

‘ဟယ်...ဟုတ်လား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ အားနာစရာပဲစည်သူရယ်၊ သား အဖေနဲ့ အမေကို ပြောလိုက်ပါဦးကွယ်၊ မှူး ခေါင်းတွေတအားကိုက်လို့ ဒီနေ့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းလေ’

ဟင်...။

သူမ အခုလေးတင်ပဲ အခန်းထဲဝင်သွားတာ မြင်လျက်သားနဲ့ အမေ ဟာ ဘာကြောင့် အလှပဆုံး မုသားစကားလေးကို သုံးခဲ့တာလဲ။ သူမ ရဲ့ ဆန္ဒကို မေးမြန်းခြင်းမရှိဘဲ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ် ဒီလိုလမ်းစဉ်ကို ချမှတ်လိုက်တာလဲ။

‘မှူး အရမ်းဖြစ်နေလား အန်တီ’

သွားပြီ။

ဒီလိုမေးလိုက်ကတည်းက စည်သူဟာ အမေ့စကားကို အကြွေးမဲ့ ယုံကြည်သွားပြီ ဆိုတာပဲပေါ့။

‘သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီကောင်မလေးက နည်းနည်းဆို သည်းတတ်တာလည်း သားအသိပဲဟာ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီမာ၊ ဒါဆို သားသွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ည နေပြန်မှ ပင် တစ်ခေါက်လာကြည့်တော့မယ်’

‘အေး...အေး’

စည်သူ ပြန်ဆင်းသွားသံကြားရ၏။

သူမ...။

ဒေါသတွေ ပွင့်အံ့မထွက်သွားအောင် မနည်းချုပ်ထိန်းလိုက်ရသည် ။

စည်သူနှင့် မူးကြားတွင် ရင်းနှီးမှု ရပ်တန့်သွားအောင် အခုလို ကြံစည်လိုက်သည် ဆိုတာ သူမအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ။ မေမေ့ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုက အံ့မခန်းအောင်ပါပဲ။ ဒီလောက်ကြီး မြန်ဆန်ရလောက်အောင် ဘယ်လိုအရာမျိုးကများ ညှို့ယူဖမ်းစားထားပါလိမ့်။

လင်းသဏ်ညီ။

ရှင့်ရဲ့ အင်အား ကြီးမားလှချည်လား။

တော်တော်ကြီးကို သိသာလွန်းတဲ့ ထိန်းချုပ်မှုကြီးက ကျွန်မအပေါ်ကို ကျရောက်လာခဲ့ပြီရှင့်။ ရှင်တော်တော်ဆိုးဝါးတဲ့ လူပဲ။

သူမ...။

တိတ်တဆိတ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည် ။

အခုလိုတွေ ကြုံနေရလေ လင်းသဏ်ညီအပေါ် ပို၍ နာကြည်းမုန်းတီးရလေပါပဲ။ သူ့ကြောင့် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ သူမရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေအတွက် စဉ်းစားမိတိုင်း နှမြောတသလို မဆုံးအောင်ပင် ရှိနေခဲ့ရသည် ။

နောက်ဆုံးတော့...

အမေပြောသလိုပါပဲ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးတစ်လုံးသောက်ကာ တကယ့်ကို အိပ်ပစ်လိုက်တော့သည် ။

မနေ့ညက...

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီမနက်အောင်စာရင်းသွားကြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်ရတာ တစ်မျိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ အိပ်မပျော်ဘဲရှိခဲ့သောကြောင့် သူမ တအားကို ပင်ပန်းနွမ်းလျကာ သိပ်မကြာခင်လေးမှာ ပဲ နှစ်

နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ။

‘ဒုန်း’

‘ဒုန်း...ဒုန်း’

သူမ ဘယ်အချိန်ထိ အိပ်ပျော်သွားသလဲတော့ မသိချေ။ အခန်းတံခါး
တဒုန်းဒုန်းထုသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လန့်နှိုးသွားရသည်။ ။

‘မှူးရေ’

‘မှူး’

‘ဒုန်း...ဒုန်း’

ဟင်...။

ဒါ...ဒါ။

အဖေ့အသံပဲ။

အခုမှ ပဲ...သူမအသံကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သူမကပျာ
ကယာ ထလိုက်ပြီး တံခါးချက်လေးကို ဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။ ။ ပွင့်ဟ
သွားသော သုံးထပ်သားတံခါးချပ်လေးရဲ့ အနောက်မှာ ရပ်နေသူက အ
ဖေ။ အဖေမျက်နှာမှာ အလိုမကျရိပ်တွေက စွန်းထင်းနေပြန်ပြီ။

‘ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ၊ ဒါလောက်ထိအိပ်ရလား၊ ထတော့’

‘ဟုတ်’

အဖေ့လေသံက မာထန်လို့ ။

အစကတည်းက...

အဖေ့ကို ကြောက်ရတာမို့ မျက်နှာသစ်ဖို့ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ။

‘မှူး’

အမေ့ခေါ်သံ။

‘လာခဲ့ဦး’

ကျွတ်...။

ခေါ်ပြန်ပြီ။

ဘာတွေပြောဦးမလို့ လဲမသိ။

သူမ အိပ်ချင်မှုူးတူးနှင့် မီးဖိုချောင်ဘက်သွားတော့ ဈေးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေဟန်ရှိသော အမေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

‘အမေ’

‘အိပ်ရာနီးပြီ ဆိုရင်တော့ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားပါ တစ်ခါတည်း လဲလိုက်တော့’

‘ရှင်’

သူမ ကြောင်ငေးစွာ အမေ့မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်သလို တအံ့တဩ ငေးကြည့်မိသွားသည် ။

‘ဟဲ့...ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ သွားလေ’

‘ဘာ...ဘာလုပ်ဖို့ လဲအမေရဲ့ ’

‘ဈေးလိုက်ရမယ်လေ မှူး၊ အိမ်ရှင်မကောင်းလုပ်နိုင်ဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဈေးမသွားလို့ မဖြစ်ဘူး မှူး’

‘အမေ’

‘သွားလေ...မှူး၊ ခပ်မြန်မြန်အဝတ်အစားလဲလိုက်၊ အမေစောင့်နေမ

ယ်’

‘သမီးမလိုက်ဘူး အမေ၊ အမေဈေးဝယ်တာကို လိုက်ကူညီပါဆိုရင် သာ သမီးလိုက်ချင်လိုက်မယ်၊ လင်းသဏ်ညီအတွက် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပုံသွင်းတာ ဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲအမေ၊ မှူး လုံးဝမ လိုက်နိုင်ပါဘူး’

သူမ...

အပြတ်သားဆုံးပြောပြီးတာနဲ့ နေရာကနေ ချာကနဲနေအောင် လှည့် ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။ ။

ဒီတစ်ခါတော့...

အလျှော့မပေးစွာပင် သူမလေးဘက်က စိတ်တွေကို တင်းထားလိုက် မိပါတော့သည်။ ။ ဒါကို အဖေနဲ့ အမေ သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေတာ မ ယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ။
